

- 3) Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende er artikel 1, stk. 1, i Kommissionens afgørelse 2013/448/EU ⁽¹⁾ af 5. september 2013 for så vidt angår anlægget med identifikatoren CZ-existing-CZ-52-CZ-0102-05 da også ugyldigt for så vidt som der ikke længere er et retsgrundlag?
- 4) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 1, stk. 1, og artikel 1, stk. 2, tredje afsnit, i Kommissionens afgørelse 2013/448/EU af 5. september 2013 for så vidt angår anlægget med identifikatoren CZ-existing-CZ-52-CZ-0102-05 fortolkes således, at disse bestemmelser muliggør tildeling af kvoter beregnet til produktet *varmt metal* til dette anlæg på baggrund af en ny anmodning fra Den Tjekkiske Republik, såfremt dobbelttælling og dobbelttildeling af kvoter udelukkes?
- 5) Såfremt det fjerde spørgsmål besvares benægtende — er artikel 1, stk. 1, i Kommissionens afgørelse 2013/448/EU af 5. september 2013 for så vidt angår anlægget med identifikatoren CZ-existing-CZ-52-CZ-0102-05 ugyldig henset til, at denne bestemmelse er uforenelig med artikel 10, stk. 8, i Kommissionens afgørelse 2011/278/EU af 27. april 2011 sammenholdt med bilag I til denne afgørelse?
- 6) Såfremt det tredje, fjerde eller femte spørgsmål besvares bekræftende, hvordan skal en medlemsstats myndighed agere i overensstemmelse med EU-retten, når myndigheden i strid med EU-retten ikke gratistildelte emissionskvoter til operatøren af et anlæg, der udførte processer, der anvendte *oxygenkonvertere*, når anlægget ikke længere er i drift, og når perioden, som kvoterne blev tildelt i, er udløbet?

⁽¹⁾ Kommissionens afgørelse af 27.4.2011 om fastlæggelse af midlertidige EU-regler for harmoniseret gratistildeling af emissionskvoter i henhold til artikel 10a i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF (meddelt under nummer K(2011) 2772) (EUT 2011, L 130, s. 1).

⁽²⁾ Kommissionens afgørelse af 5.9.2013 om nationale gennemførelsesforanstaltninger vedrørende foreløbig gratistildeling af drivhusgasemissionskvoter i overensstemmelse med artikel 11, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF (meddelt under nummer C(2013) 5666) (EUT 2013, L 240, s. 27).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Satversmes tiesa (Letland) den 20. oktober 2020 —
SIA EUROAPTIEKA mod Ministru kabinets**

(Sag C-530/20)

(2020/C 443/17)

Processprog: lettisk

Den forelæggende ret

Satversmes tiesa

Parter i hovedsagen

Sagsøger: SIA EUROAPTIEKA

Den institution, fra hvilken den omtvistede retsakt hidrører: Ministru kabinets

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal de aktiviteter, der er omfattet af den omtvistede bestemmelse, anses for reklame for lægemidler i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i afsnit VIII i direktiv 2001/83/EF ⁽¹⁾ («Reklame»)?
- 2) Skal artikel 90 i direktiv 2001/83/EF fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats lovgivning, der udvider listen over forbudte reklamemetoder og pålægger strengere begrænsninger end dem, der udtrykkeligt er fastsat i direktivets artikel 90?

- 3) Skal den i hovedsagen omhandlede lovgivning anses for at begrænse reklame for lægemidler med henblik på at fremme en rationel anvendelse heraf som omhandlet i artikel 87, stk. 3, i direktiv 2001/83/EF?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6.11.2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler (EFT 2001, L 311, s. 67)

Appel iværksat den 20. november 2020 af Den Fælles Afviklingsinstans til prøvelse af dom afsagt af Retten (Ottende Udvidede Afdeling) den 23. september 2020 i sag T-411/17, Landesbank Baden-Württemberg mod Den Fælles Afviklingsinstans

(Sag C-621/20 P)

(2020/C 443/18)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Den Fælles Afviklingsinstans (ved K.-Ph. Wojcik, H. Ehlers, P.A. Messina og J. Kerlin, som befuldmægtigede, samt Rechtsanwältin H.-G. Kamann, F. Louis og P. Gey)

De øvrige parter i appelsagen: Landesbank Baden-Württemberg og Europa Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

1. Rettens dom af 23. september 2020 i sag T-411/17, Landesbank Baden-Württemberg mod Den Fælles Afviklingsinstans (SRB), EU:T:2020:435, ophæves.
2. Annullationspåstanden forkastes.
3. Indstævnte betaler sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

Det første appelanbringende: Tilsidesættelse af Rettens procesreglement, urigtig gengivelse af beviser og tilsidesættelse af SRB's ret til en retfærdig rettergang

For det første har SRB gjort gældende, at Retten har fortolket og anvendt procesreglementets artikel 85, stk. 3, forkert, eftersom Retten fandt, at SRB ikke forskriftsmæssigt havde bekræftet autenticiteten af sin afgørelse om beregningen af ex ante-bidrag for 2017 (SRB/ES/SRF/2017/05), idet de beviser, som SRB fremlagde i retsmødet med henblik på at godtgøre den forskriftsmæssige bekræftelse af afgørelsens autenticitet, blev afvist. SRB har i denne forbindelse indledningsvis gjort gældende, at det var begrundet først i retsmødet at fremlægge beviser for, at afgørelsens autenticitet var blevet forskriftsmæssigt bekræftet, eftersom spørgsmålet om den manglende bekræftelse af autenticiteten hverken havde været genstand for den skriftlige forhandling eller var blevet behandlet af Retten i forbindelse med foranstaltninger til sagens tilrettelæggelse eller som led i bevisoptagelsen. SRB har dernæst gjort gældende, at Retten ved at se bort fra disse beviser og ved at fastslå, at disse beviser — forudsat, at de havde kunnet antages til realitetsbehandling — var grundløse, foretog en urigtig gengivelse af de for Retten fremlagte beviser. Idet Retten fastslog, at disse beviser under alle omstændigheder ikke gjorde det muligt at godtgøre en uløselig sammenhæng mellem følgesedlen underskrevet af SRB's formand og bilaget til den anfægtede afgørelse, tog Retten desuden ikke hensyn til det referencenummer, der fremgår af følgesedlen, som på uløselig vis forbinder denne med den elektroniske sagsakt, som for sit vedkommende indeholder den anfægtede afgørelse og bilaget hertil. Endelig har SRB gjort gældende, at Retten har tilsidesat SRB's ret til en retfærdig rettergang, idet Retten ikke inden retsmødet rejste spørgsmålet om den manglende bekræftelse af afgørelsens autenticitet, ikke tog imod SRB's tilbud om at fremlægge yderligere beviser og ikke på noget tidspunkt henledte SRB's opmærksomhed på, at Retten anså bevismidlerne for at være utilstrækkelige.

Det andet appelanbringende: Tilsidesættelse af artikel 296 TEUF og artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder